

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou v právní věci

žalobce: **I. K.**, nar. x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2020, č.j. OAM-399/LE-BA04-P15-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě nejprve vyjmenoval zákonná ustanovení, která měla být napadeným rozhodnutím porušena, následně namítal, že došlo k porušení zásad správního řízení zakotvených zejména v ust. § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále také „správní řád“). Domníval se, že došlo k pochybení, protože žalovaný řádně nezjistil skutkový stav týkající se pronásledování jeho osoby, jeho zdravotních potíží, skutečné bezpečnostní situace v Uzbekistánu a jeho možné ztráty občanství. Měl za to, že nedošlo k přihlédnutí ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, a v důsledku toho byla nesprávně aplikována ustanovení zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí mají chybět vazby mezi tímto rozhodnutím a podklady pro jeho vydání.
3. Namítáno bylo především porušení ust. § 12 zákona o azylu, žalovaný měl zcela nesprávně a účelově uvádět, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byl vysoký dluh žalobce a jeho snaha o legalizaci pobytu. Žalobce uvedl, že kvůli svým dluhům se dostal do problémů, které vedly k tomu, že byl fyzicky napaden, jeho dluhy by tedy měly být brány jako důsledek situace v Uzbekistánu, který mu zabránil dostat svým závazkům. Rozporoval též možnost obrátit se v zemi původu na státní orgány, neboť by to nevedlo ke zlepšení situace, žalovaný tedy dle jeho názoru měl vyvrátit tvrzení, že by kontaktování správních orgánů nemuselo mít smysl. Následně rozsáhle odkazoval na zprávy o zemi původu a judikaturu Nejvyššího správního soudu.
4. Žalobce spatřoval pochybení žalovaného i v neudělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, neboť žalovaný neměl posoudit zdravotní stav žalobce. Namítal také porušení ust. § 14a zákona o azylu, kdy nesouhlasil s argumentem žalovaného, že bez problému opustil zemi původu, a že o udělení azylu nepožádal bezprostředně po vstupu na území. V obecné rovině vyjádřil též nesouhlas s informacemi o Uzbekistánu a jejich použitím v napadeném rozhodnutí. V závěru žaloby vyjádřil svou obavu z možné ztráty občanství, kvůli svému dlouhodobému pobytu v zahraničí.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek žalobce. Měl za to, že při rozhodování vzal v úvahu tvrzené skutečnosti a přihlédl k nim, shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce, vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. V podrobnostech odkázal na obsah spisového materiálu a žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. V replice žalobce poukázal na to, že není jeho povinností se vyjadřovat k podkladům pro vydání rozhodnutí. Odkaz na dostupné informace považoval za způsobilý k doložení nesprávnosti či nezákonnosti napadeného rozhodnutí a odkaz na usnesení Nejvyššího správního soudu za nepřiléhavý v jeho situaci. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že pokud měl správní orgán jakékoliv pochybnosti, tak ho měl nechat podrobit lékařské prohlídce. Na závěr poukázal na to, že žalovaný se měl dotázat na to, proč se neobrátil na státní orgány.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s takovým projednáním věci.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 11. 8. 202019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl dne 16. 8. 2019, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, dorozumí se uzbecky a vyznává sunnitský islám. Nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani se politicky nijak neangažoval. Je ženatý, jeho manželka a tři děti žijí v Uzbekistánu. V srpnu roku 2016 vycestoval z vlasti a od té doby se nevrátil. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že měl úraz a necítí se dobře. O mezinárodní ochranu nikdy dříve nežádal. K důvodům své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že očekává, že mu Česká republika pomůže zůstat na území, legálně tu pracovat a vydělávat si, aby mohl vrátit svůj dluh a zbavit se tak svých problémů. Ve vlasti dluží přibližně 30 tisíc dolarů.
10. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 16. 8. 2019, na jeho žádost v uzbeckém jazyce. K důvodům pro opuštění vlasti sdělil, že si vzal půjčku 50 tisíc dolarů, neboť chtěl podnikat. Klienti mu nevrátili peníze, a žalobce tak nemohl vrátit svůj dluh dle smlouvy a zbankrotoval. Byla mu stanovena lhůta pro vrácení peněz, když peníze v této lhůtě nevrátil, věřitelé ho navštívili a zbili. Následně byl převezen do nemocnice, kde byl 3 dny v bezvědomí a přibližně po 15 dnech byl propuštěn. Ihned po propuštění z nemocnice odjel do Kazachstánu, kde si s pomocí místních vyřídil vízum do Lotyšska, kam odjel. Na policii se neobrátil, protože byl ve špatném stavu a obával se zhoršení své situace. Ke zdravotním následkům napadení uvedl, že špatně vidí a občas se mu motá hlava, bolí ho kyčel a hýždě. Na otázku, zda ho jeho zdravotní stav omezuje v běžném životě, odpověděl, že ano, nemůže normálně chodit, sedět a necítí se úplně zdravý. Jiné důvody k odchodu z vlasti žalobce neuvedl, potvrdil, že odjel kvůli svým dluhům, a aby nemusel do vězení.
11. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 8. 2019, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 8. 2019, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ev. č. ZS50363 ze dne 12. 8. 2019, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 11. 2. 2019, informace MZV ČR Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti č.j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017, informace MZV ČR Uzbekistán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti č.j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č.j. OAM-399/LE-BA04-P15-2019 ze dne 23. 1. 2020.
12. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-399/LE-BA04-P15-2019 ze dne 23. 1. 2020 bylo rozhodnuto, že mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona se žalobci neuděluje.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
14. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

15. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
16. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
17. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
18. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
19. Žalovaný se na str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje.
20. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem tvrzením žalobce učiněným v průběhu správního řízení. Žalobce jasně deklaroval, že si chtěl vydělat na splacení dluhu. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce opustil svou vlast také z ekonomických důvodů. Ekonomické potíže v zemi původu však nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65).*“ Soud podotýká, že špatná ekonomická situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.
21. Městský soud v Praze považuje s ohledem na okolnosti případu za zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky.

Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69.“*

22. V projednávaném případě je též zásadní, že žalobce se nesnažil žádným způsobem řešit svou situaci s orgány veřejné správy, třebaže tato možnost byla, byť s riziky, otevřena. Neučinil-li žalobce žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44, anebo usnesení ze dne 12. 7. 2017, č. j. 9 Azs 99/2017 - 28). Také ve svém usnesení 9 Azs 193/2020 - 42 ze dne 5. 11. 2020 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Obavou žadatele o mezinárodní ochranu z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob ohledně vymáhání dluhů a nemožností domoci se ochrany státu se NSS zabýval již v celé řadě svých rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51). Stěžovatelé se prokazatelně nepokusili kontaktovat příslušné orgány se žádostí o pomoc (viz rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, nebo ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, č. 1806/2009 Sb. NSS). NSS také konstantně judikuje, že pouhá nedůvěra stěžovatelů ve státní instituce v zemi původu není důvodem pro udělení azylu (např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37). Stěžovatelé neuvádí žádné skutečnosti, kterými by se NSS ve své judikatuře týkající se obav z pronásledování soukromými osobami z důvodu finančních závazků dříve nezabýval.“ Městský soud má za to, že uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu dopadá i na posuzovaný případ, pouhá nedůvěra žalobce v to, že mu státní orgány neposkytnou pomoc, není důvodem pro udělení azylu.*
23. Městský soud v Praze k problematice možného pronásledování žalobce ze strany soukromých osob odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dluzích se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K*

tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odepřena (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).“ Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Nelze se tedy domnívat, že by v případě žalobce státní orgány odepřely poskytnutí ochrany, a že by tak obavy žalobce z hrozby nebezpečí ze strany věřitelů představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k názoru, že v případě žalobce nelze prokázat, že by stát nebyl schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu ze strany soukromých osob, kdy dle soudu nic takového není zřejmé ani ze zpráv o situaci v zemi původu žalobce.

24. K posouzení dostupnosti ochrany v takových případech ze strany uzbeckých státních orgánů, existuje judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018 – 25, „jakkoliv je Uzbekistán obecně hodnocen jako nesvobodná země s výraznými nedostatky v oblasti politických práv a občanských svobod, po nástupu prezidenta Mirzijojeva k moci v září roku 2016 došlo v zemi k jistému uvolnění, a to i ve vztahu ke kritikům režimu a osobám podezřelým z extremismu. Uzbecké zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, omezenou pouze požadavkem tzv. výjezdních víz pro vycestování mimo území Společenství nezávislých států“. Na tento rozsudek navázala již také řada usnesení Nejvyššího správního soudu (například usnesení ze dne 1. 9. 2020, č. j. 4 Azs 82/2020 – 50, nebo ze dne 26. 11. 2020, č. j. 1 Azs 182/2020 - 29).
25. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

26. Žalovaný se na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. V České republice nemá žádné vazby, naopak v Uzbekistánu žije jeho rodina. Žalobce ve spojitosti se svými zdravotními potížemi nepodstupuje v České republice žádnou léčbu, ani ho neohrožují na životě. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namístě udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Soud má za to, že žalovaný správně vyhodnotil situaci žalobce, kdy tento se zcela jistě potýká s následky napadení v zemi původu, ale také v České republice pracuje ve stavebnictví, kdy tato práce je fyzicky velmi náročná, není proto důvod domnívat se, že by žalobce byl následky svých zranění omezen v běžném životě, když je schopen vykonávat tento typ povolání. Nebylo tedy nutné blíže zkoumat zdravotní stav žalobce, neboť spisovým materiálem byl tento zcela prokázán.
27. Žalovaný se na str. 8 až 11 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ vyplývá, že uzbeký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin.
28. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že žalobce dle svých sdělení neměl ve své vlasti problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Nebyl trestně stíhán, neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dospět k závěru, že by mu v případě návratu do Uzbekistánu reálně hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalovaný poznamenal, že žalobce pouze spekuluje o možnosti uvěznění po návratu do země původu, neboť ze zpráv obsažených ve spisovém materiálu nevyplývá, že by žalobce měl být po návratu do vlasti v souvislosti se svým dluhem uvězněn. K obavám žalobce soud dodává, že žalobce nebyl z ničeho obviněn, v zemi původu neměl žádné potíže se státními orgány, a to ani během vycestování, nelze tedy předpokládat, že by žalobci hrozilo ze strany bezpečnostních složek zacházení v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Žalovaný dále dle informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ obecně zhodnotil situaci v Uzbekistánu. Neshledal, že byly naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.
29. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný s odkazem na informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě jeho návratu do vlasti ohrozit na životě a lidské důstojnosti. Žalovaný dále uvedl, že nebylo zjištěno, že by neudělením mezinárodní ochrany a vycestováním žalobce do země původu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tak nebyly dány.

Soud k tomu dodává, že dle protokolu o pohovoru žije rodina žalobce v Uzbekistánu, vycestováním žalobce by tak nemohlo dojít k nerespektování jeho práva na rodinný a soukromý život.

30. Městský soud v Praze považuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
31. Žalobce také nikterak nedoložil své tvrzení o tom, že by občanu Uzbekistánu mohla v případě návratu hrozit ztráta občanství. Soud konstatuje, že žádná z informací obsažených ve správním spise o takové možnosti nehovoří. Žalobci nanejvýš hrozí komplikace v souvislosti s případným vyřizováním nového pobytového oprávnění. U žalobce tak není dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
32. Pokud jde o námitku žalobce, že informace použité žalovaným nejsou aktuální a že měl být přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, Městský soud v Praze ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobci umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl s ním pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Uzbekistánu. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 8. 2019, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 1. 2020. Ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobce, např. informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ či informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019. Shromážděné podklady tak pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: *„Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 – 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 – 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.“* Ve správním řízení ani v řízení před soudem nevyplynulo, že by shromážděné podklady nevypovídaly o aktuální situaci v Uzbekistánu. Žalobcem uvedené neshody v informacích obsažených ve správním spise pouze reflektují vývoj situace v Uzbekistánu v čase a nejsou tedy lživé ani nepravdivé. Dané námitce tak soud nepřisvědčil.
33. Soud se také ztotožnil s argumentem žalovaného, že ze skutečnosti, že žalobce z Uzbekistánu vycestoval bez potíží, lze usoudit, že neměl v zemi původu problémy se státními orgány, což sám žalobce uvedl i při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Proto soud považuje takové odůvodnění žalovaného vhodné pro posuzovaný případ.
34. K obecným námitkám žalobce Městský soud v Praze poznamenává, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho nevyplývá, že by správní řízení bylo jednostranné či neobjektivní. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů,

popř. s jakýmkoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.

35. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu. Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu) a během pohovoru s žalobcem kladl vhodné otázky. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
36. Žalobcem odkazovaná judikatura není dle Městského soudu v Praze v rozporu se závěry, ke kterým žalovaný a soud dospěli, a proto se jí podrobněji nezabýval.
37. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně